

A bátor kismacska

Holly Webb

HOLLY WEBB

A BÁTOR KISMACSKA

Sophy Williams rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2018

Első fejezet

– Jobb lesz, ha sietünk, Helena – mondta Lucy. Az órájára pillantott, és megszaporázta a lépteit. – Rengeteg dolgunk van ma reggel. Két kutyát is behoznak műtétre. Addigra mindent elő kell készítenem.

– Segítek – válaszolt Helena, vidáman piruettezve a járdán az unokanővére előtt. Az volt neki a legnagyobb ajándék, ha kisegíthetett a rendelőben. – Egyedül is meg tudom etetni az állatokat, és ki tudom takarítani a ketreceket. Igazán jól értek hozzá.

Lucy rámosolygott.

– Tudom. Mintha csak az ország legfiatalabb állatorvosi asszisztense lennél, Helena. Majdnem annyi tapasztalatod van, mint nekem.

– Még nem döntöttem el, hogy mi akarok lenni. Hogy asszisztens legyek, vagy inkább állatorvos – jelentette ki komolyan Helena. – Az állatorvos munkája nehezebb. És nem tudom, tudnék-e műtéteket végezni. Nem nagyon szeretem a vért. De talán megszoknám.

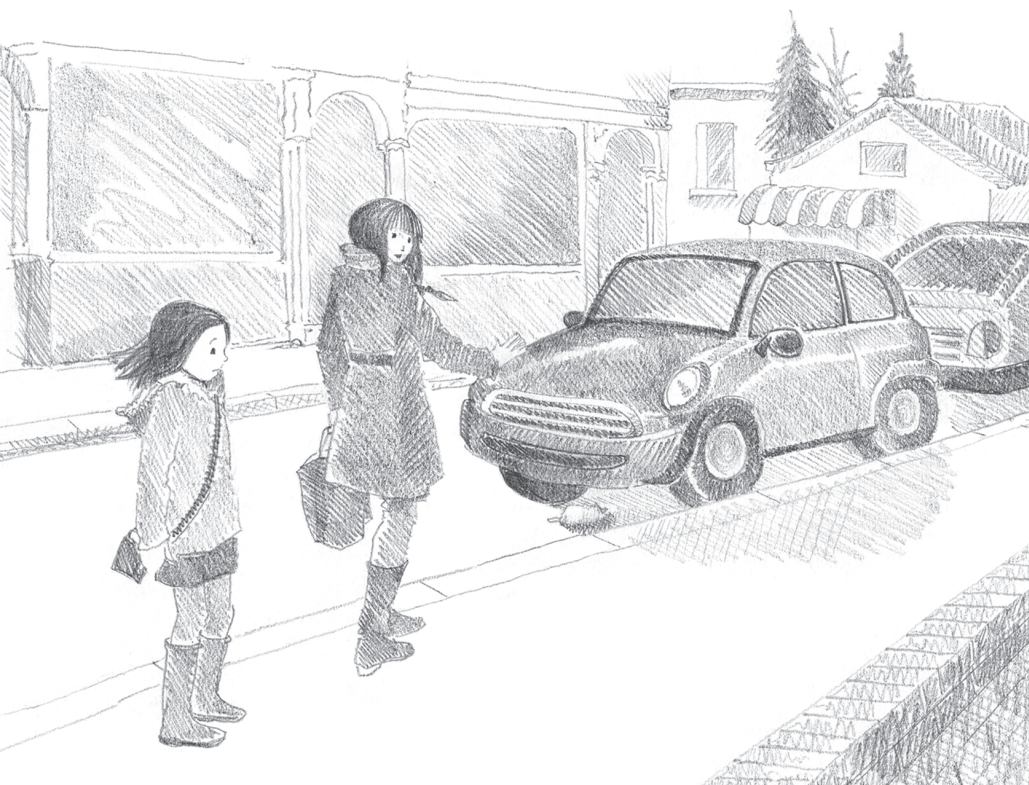
– Igen – felelte Lucy –, én sem voltam érte oda, amikor elkezdtem az asszisztensi képzést, de most már egy cseppet sem zavar.

– Az a helyes kis lógó fülű nyuszi már biztosan hazament, igaz? – kérdezte Helena. Nagy örömmel simogatta a nyulat, amikor pár napja iskola után meglátogatta Lucy-t a rendelőben. – Annyira barátságos volt, és... Lucy, mi az ott?

Helena abbahagyta az ugrándoást a járdán, és aggodva kémlelt az előttük leparkolt autó felé. A koci alatt egy kis homokszínű szőröcsomó hevert.

– Jaj, ne... – mormolta Lucy. – Helena, ne nézz oda, rendben? Várj meg itt!

– Mi az? – kérdezte Helena. Hirtelen egy kis émelegést érzett, és kalapálni kezdett a szíve. Nem akart közelebb menni, hogy lássa azt a dolgot, bármi legyen is. De ugyanakkor nem tudott távol maradni

sem. A kis szőrösomó egy macskának tűnt, de a macskák általában nem fekszenek így elterülve, legalábbis nem az úton. Csak ha meleg, biztonságos helyen vannak.

– Egy macska? – suttogta szomorúan Lucynak, és közelebb lépett. – Elgázolták?

Lucy homlokráncolva hátrapillantott a kislányra, de látta, hogy Helenát úgysem tudja távol tartani. Az unokahúga szerette a macskákat, bár neki nem volt. De Lucy azt is tudta, mennyire érzékeny Helena.

– Azt hiszem. Ne sírj, Helena! Biztosan nagyon gyorsan történt.

De Helena nem figyelt rá.

– Lucy, nézd! Megmozdult! Egészen biztos vagyok benne.

Lucy megpördült. A kiscica olyan hidegnek és életetlennek tűnt, nem gondolta, hogy még életben lehet. De Helenának igaza volt. A kis állat megmoccan, épp csak egy parányit.

– Ó, naát... – mormolta Lucy. – Azonnal be kell vinnünk a rendelőbe. Hamarosan beér Molly és Peter. Ezt a kismacskát egy állatorvosnak kell látnia.

– De hogy visszük oda? Nem fog fájni neki, ha felemeljük?

Helena leguggolt az autó mellett, és jobban megnézte a kismacskát. Az egyik hátsó lába nagyon meg volt dagadva, és elég fura szögben állt. És mintha a cica alig lélegzett volna. De most már nyitva volt a szeme. Olyan volt, mint egy vékony, aranyszínű csík. A kis állat őket figyelte.

– Lehet – ismerte el Lucy. – És talán nem is akarja, hogy hozzáérjünk. De gyorsan el kell vinnünk a rendelőbe. Sokkos állapotban van, és van egy olyan érzésem, hogy már időtlen idők óta itt heverhet. Egészen kihűlt.

Levette hosszú sálját, és gyengéden a cica köré tekerte. Aztán felemelte a kis csomagot, nagyon vigyázva a sérült lábára.

Helena az ajkát harapdálva figyelte. A rendelőben látott már olyan macskákat, akik fújtak Lucyra meg az állatorvosokra, és meg is karmolták őket, mert féltek, vagy nagy fájdalmaik voltak. Azt remélte, ez a cica nem fog küzdeni. Nem is úgy nézett ki, mint akinek túl sok ereje maradt.

Talán csak túl gyenge volt, vagy talán megértette, hogy Lucy és Helena segíteni akarnak neki, de a kismacska mozdulatlanul feküdt Lucy karjában, amint

sietősen haladtak az utcán. Helena Lucy mellett kocogott, a lány táskáját cipelve, fel-felpillantva a kismacskára. Az állat feje lekókadott Lucy karjára, és időről időre elnyílt a szája, mintha nyávogna, de hang nem jött ki a torkán.

– Lehet, hogy fáj neki, ahogy fogod – jegyezte meg Helena aggódva.

– Tudom. De már majdnem ott vagyunk. Nézd csak, ott van Molly autója. Ő már megérkezett.

Helena belökte a rendelő ajtaját, és körülnézett. Molly biztosan hátul volt valahol, vagy kávéfőzőt az emeleten.

– Helena, fogd meg! – Azzal Lucy óvatosan átadta a kislánynak a sálba bugyolált csomagot. – Vidd be a hátsó helyiségbe! Én megyek, megkeresem Mollyt.

Helena gyámoltalanul álldogált.

A macskának alig volt súlya, és meg sem moccant. Helenának volt egy olyan szörnyű érzése, hogy nem marad életben – túlságosan gyenge volt.

– Tarts ki! – suttogta, amint átvitte abba a helyiségbe, ahol Molly és Peter műteni szoktak. Gondolkodott, letegye-e az asztalra, de nem igazán akarta. Az asztal hideg volt és kemény, és a kislány azt szeretette volna, ha a cica érzi, hogy szeretik.

– Csak tarts ki, *kérlek*... Meg fogunk gyógyítani.

Az aranyszínű kismacska kinyitotta a szemét, és felbámult a kislányra. Nem értette, mi történik. Mindene fáj, és meg volt rémülve. Még mindig nem tudta biztosan, mi is történt.

Hirtelen ragyogó fény tört elő a sötétből, és nagy zajt hallott. Ezután nem emlékezett semmire, csak hogy később az út szélén ébredt, és a lába nem működött rendesen.

Nagyon szeretett volna hazamenni, összegömbölyödni a kosarában, és elrejtőzni, amíg nem lesz jobban. De olyan nagyon szédült és émelygett, hogy azt sem tudta biztosan, hol van az otthona. És fáj, ha megmozdult. Nem tudott járni, az egyik hátsó lába

egyáltalán nem működött, a másik pedig fájt. Csak valami fura ugrándozásra volt képes, maga után húzva a rossz lábát. Egy kicsit odébb tudott vánszorogni az úton, de aztán annyira fázott, és olyan nagyon ki-merült, hogy elbújt egy leparkolt autó alá.

Amint lefeküdt, már túl nehéznek tűnt ismét felkelnie. Most pedig érezte a kislány karjának melegét maga körül. Tetszett neki a lány hangja is. Gyengédnek tűnt. A cica a kislány karjának dörgölte a fejét egy kicsit, hogy kimutassa a háláját. De ennél többre nem telt tőle, túlságosan fájt minden mozdulat. Megrebbent a szemhéja, aztán ismét lecsukódott.

– Lucy, egy kicsit felébredt, de azt hiszem, most még rosszabbul van!

– kiáltotta Helena aggódva, amint Lucy és Molly ledübörgött a lépcsőn a műtőbe. – Egészen elernyed. Kérlek, Molly, mondd,

hogy tudsz segíteni rajta, olyan aranyos cica! Nem is fűjt vagy karmolt, egyáltalán.

Molly elvette tőle a cicát, és óvatosan az asztalra fektette.

– Határozottan el van törve az egyik lába – mormolta –, de pillanatnyilag a sokk az, ami igazán veszélyes. Kössünk be neki egy infúziót. Folyadékpótlásnak – magyarázta, amikor látta, hogy Helena értetlenül ráncolja a homlokát. – Ez egy kicsit olyan, mint amikor futás után te megiszol egy energiatalt.

– Ó – bólintott Helena. Szerette volna, ha a kis-macska megint kinyitja a szemét. Nagyon gyengének tűnt. Még csak meg sem rezzent, amikor Molly megmozdította.

– Ha majd átmelegedett, meg tudjuk vizsgálni rendszeren – mondta Molly. – Amíg ilyen állapotban van, nem akarom röntgenezéssel fárasztani. De azt legalább ellenőrizni tudjuk, hogy van-e benne mikrochip, és ha igen, felhívhatjuk a tulajdonosát.

Lucy átnyújtotta neki a mikrochipolvasót, és Molly a cica nyaka fölé tartotta – de nem csipogott. Nem adott semmiféle hangot.

– Nincs chip – sóhajtotta Molly. – Hát, jó. Gondolom, kitehetünk egy szórólapot a rendelő ablakába is.

– De mi van akkor, ha a tulajdonosa nem tudja meg, hol a cica? – kérdezte Helena, és a hangja megremegett egy kicsit. Olyan nehéznek tűnt szegény cica élete. Először elgázolják, aztán lehet, hogy nem lesz otthona sem.

– Amint észreveszik, hogy eltűnt, biztosan körbetelefonálják a közeli állatorvosokat – nyugtatta meg Lucy.

Aztán összenézett Mollyval, és megkérdezte tőle:

– Nem lesz belőle baj, ha megoperáljuk? Nagyon sovány. Ha kóbor macska...

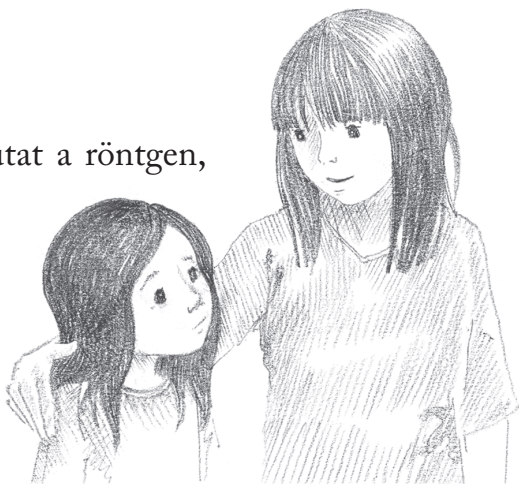
Molly bólintott.

– Tudom – mondta homlokráncolva. – Átküldhetnénk az állatmentőkhöz, ott ellátnák. De már így is olyan rossz bőrben van, szerintem nem jó ötlet szálítani.

– Miért nem tudod itt meggyógyítani a lábát? – kérdezte Helena. Nem értette, mi történik. Hiszen meg kell operálniuk a cicát minél előbb, nem igaz? Helena tudta, hogy Molly néha önkéntes állatorvosként dolgozott az állatmentők rendelőjében. Oda azokat az állatokat vitték, akiknek a gazdája nem tudta volna kifizetni a drága állatorvosi kezeléseket. De miért kellene a kismacskának oda mennie?

Lucy átölelte a vállát.

– Attól függ, mit mutat a röntgen, de lehet, hogy drótozni kell a lábát – magyarázta. – Az egy nagyon drága operáció, és utána egy darabig

még ápolni is kell. Ráadásul még egy műtetre szükség lesz, hogy a dróttűzést kiveszadjék. Ha kóbor cica, senki nem fizet érte, sem a gyógyszeréért.

– És még ha van is gazdája, nem biztos, hogy ki tudja fizetni a kezelést – tette hozzá Molly, és szomorúan megsimogatta a kismacska karamellszínű fülét.

– Úgy érted, lehet, hogy nem tudod megcsinálni a műtétet? – suttogta Helena. – Még akkor sem, ha csak úgy gyógyulna meg?

– Természetesen meg akarjuk gyógyítani – magyarázta Molly. – Elég fiatal, hogy teljesen felépüljön. De...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Segítened kell rajta! – Helena szeme megtelt könnyekkel, amint a cicát simogatta az álla alatt. – Olyan aranyos! És hozzám törleszkedett... Bízunk bennünk, hogy gondoskodunk róla.

– Az állatmentők egészen biztosan segítenének a gondozásában, amíg jobban nem lesz – töprengett hangosan Molly, a cicát figyelve gondterhelten. – Talán állnák a műtét költségeit is, ha arra kerül sor.

Leguggolt, hogy egy magasságban legyen a karamellszínű cicával, és határozottan bólintott.

– Segítenünk kell neki.